

Meghalt Sárika néni...

"A múltba visszanezve valami fáj,
valakit keresünk, aki nincs már.
Nélküled szomorú az élet,
és még most sem hisszük el,
hogy többé nem látunk Téged."

Mély fájdalommal tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy

Kovács Sándorné
Horváth Sarolta
a kecskeméti Katona József Gimnázium (és korábban a karcagi Gábor Áron gimnázium) volt tanára
életének 89. évében elhunyt.

Búcsúztatása 2017. október 20-án, 15:45 órakor lesz a kecskeméti Köztemetőben.
Minden külön értesítés helyett. Részvétnyilvánítás mellőzését kérjük.
Ezúton mondunk köszönetet mindazoknak, akik a temetésen megjelennek.
Kérjük, hogy a búcsúztatón személyesen megjelenők sírcsokor vagy koszorú helyett egy szál virággal róják le kegyeletüket!

Drága emléke örökké szívünkben él!

Csak az hal meg, akit elfelednek!

Gyászoló család

Búcsúztató

(Búcsúzik Papp Géza, a Kecskeméti Katona József Gimnázium 46 évvel ezelőtt végzett diákja, Sárika néni első kecskeméti osztályának tagja, az osztály és volt tanítványai nevében. Az alább olvasható búcsúztató szöveget Péterné Fehér Mária írta, aki annakidején Papp Géza osztálytársa volt. Jelenleg ny. főlevéltáros Kecskeméten.)

Itt állunk csöndben, meglepetten, Sárika nénitől búcsúzó rokonok, barátok, ismerősök között, az 1971-ben végzett IV/a osztály egykori diákjai, tanítványai.

Családja mellett mi is magunkra maradtunk. Szinte hihetetlen! Valahol mélyen sejtettük, eljön az a nap is, amikor Sárika néni - egykori osztályfőnökünk - végleg itt hagy bennünket, de reménykedtünk, hogy még egy kicsit, még egy kicsit velünk marad.

Ezt gondoltuk tavaly is, amikor a 45 éves érettségi találkozónkon köszöntöttük, s hallgattuk ránk emlékező kedves szavait.

Találkozóinkon mindig felélénkült, amikor a kezdetekről beszélt, az első kecskeméti és Katonás évekről, melyek alatt mi voltunk az első diákjai, az első osztálya, akiknek osztályfőnöke lett.

Hosszú, tartalmas élet, és 45 éves eredményes tanári pálya áll Sárika néni mögött. Néhány mondatban szeretném felidézni életpályájának fontosabb állomásait.

Kovács Sándorné, leánykori nevén Horváth Sarolta Terézia, Karcagon született, 1929. február 10-én. Édesapja Horváth Árpád 35 évig volt tanító a karcagi általános iskolában. Minden bizonnyal tőle örökölte tanári, nevelői elhivatottságát, a diákok iránti felelősségérzetét, szeretetét.

Édesanyja, Kun Sarolta, aki az otthon melegét biztosította a család számára. Sárika néni általános iskolai tanulmányait és a gimnázium alsó négy osztályát Karcagon végezte. A háború azonban súlyosan érintette a család életét.

Édesapját katonai szolgálatra hívták be, a harcok közben fogságba került, s csak a háború után térhetett haza betegen. Sárika néni is csak a háború után, 1947-ben folytathatta tanulmányait. Debrecenben érettségizett a Közgazdasági Leány Középiskolában.

1951-ben nyert felvételt a Kossuth Lajos Tudományegyetem magyar-történelem szakára. Sajnos azokban az években vezették be az u. n. "egy szakos képzést", így történelem szakos középiskolai tanári diplomát kapott 1955-ben.

Tanári pályáját, még ebben az évben, szülővárosában, Karcagon kezdte meg a Gábor Áron Gimnáziumban. Itt magyart, történelmet, statisztikát és német nyelvet is tanított.

A karcagi gimnáziumban 12 évig, egész ottani tanári időszaka alatt, osztályfőnöke is volt diákjainak.

1967-ben Kecskemétre költöztek férjével, Kovács Sándorral, özvegy édesanyjával és Erika lányukkal. Kovács Sándor vadászpilótaként itt teljesített szolgálatot.

Sárrika néni a Katona József Gimnáziumban 1967. augusztus 1-jén kezdte kecskeméti tanári tevékenységét.

Velünk - akkor még I/a, osztállyal - együtt ismerkedett a nagyhírű középiskolával, tanár kollégáival, a várossal. Csak a mai eszünkkel tudjuk, Neki sem lehetett könnyű.

Bennünk is nagy volt a kíváncsiság és a félelem, amikor beléptünk a tiszteletet parancsoló iskola falai közé. Az első osztályfőnöki órán azonban már éreztük, hogy biztonságban leszünk, van, aki vezet bennünket a tudományokkal való ismerkedés és a felnőtté válás nehéz útján, és védelmez ifjú korunk buta hibái között.

Akkor csak éreztük, ma, öregedő fejjel már értékelni is tudjuk azt az alapos tudást, hivatástudatot, emberismeretet és nem utolsó sorban szeretetet, amivel akkor és minden találkozáson körül vett bennünket Sárrika néni. A történelem órákon elhangzottak mély hatást gyakoroltak ránk. Sokan közülünk ezért választották a tanári hivatást.

A felénk irányuló szeretetét mindannyian éreztük az osztályfőnöki órákon és a gyakori osztály- és iskolai rendezvényeken.

1971-ben, az Eötvös Loránd Tudomány Egyetemen, filozófia szakos diplomát is szerzett. A gimnáziumban a történelmen kívül filozófiát, pszichológiát, művészettörténetet is tanított, osztályfőnök és munkaközösség vezető is volt.

Vezette a Honismereti szakkört és a Magyar Tudományos Akadémia megbízásából a Kőrösi Csoma Társaság gimnáziumi csoportját.

Tanítványai rendszeresen részt vettek városi, megyei és országos történelmi versenyeken, ahol szép eredményeket értek el.

1984. július 31-én vonult nyugdíjba, de még két évig óraadóként tanított a Katona József Gimnáziumban.

1987. november 1-jétől 12 évig nyugdíjasként, a kecskeméti Szent-Györgyi Albert Egészségügyi Szakközépiskolában és Kollégiumában dolgozott óraadóként és kollégiumi nevelőtanárként.

2000. január 1-én hagyta el végleg a katedrát, de nem a volt tanítványait. 2005-ben arany, 2015-ben gyémánt diplomát vehetett át az általa annyira szeretett debreceni Egyetemen.

Utánunk, akik 1971-ben érettségiztünk, még több osztálynak is osztályfőnöke volt Sárrika néni, mi mégis mindig különlegesenek éreztük magunkat, büszkék voltunk, hogy Neki mi voltunk az első Katonás osztálya.

Mind a 9 érettségi találkozónkon velünk volt, a jelentés elhangzása után Ő nyitotta meg a rendkívüli osztályfőnöki órát. Még akkor is így volt ez, amikor súlyos családi tragédiák érték.

Mi is megrendültünk, amikor elvesztette szeretett férjét, akit mi is közelről ismertünk, a katonásan barátságos Sanyi bácsit. Féltünk, reménykedtünk, hogy épségben vészelve át ezt a nehéz időszakot. Nem így történt. Férje halála után egy súlyos műtét is megviselte Sárrika nénit. Lánya, Erika és unokái adtak neki erőt a továbblépéshez. Csak remélhettük, hogy a mi aggódásunk is segítette.

Hiszen ő is mindig szeretettel, figyelemmel volt irántunk. Mindig magáénak érezte a mi gondjainkat, különösen azokét, akik valamilyen nehézséggel küszködtek. De velünk örült eredményeinknek és sikereinknek is.

Mindig volt ideje ránk azóta is, hogy kikerültünk az iskolapadból. Hányszor állt meg egyikünkkel - másikkal utcán, járda közepén, boltban, hogy megkérdezze, miként megy sorunk, mi történt velünk. Ilyenkor órákat tudtunk beszélgetni elfelejtkezve megbeszélte találkozóról, ügyes-bajos dolgokról. Azt éreztük, még mindig fontosak vagyunk számára.

2005-ben írt rövid önéletrajzában ő maga is így fogalmazott: "Pedagógiai pályafutásom legnagyobb sikerének tartom, hogy volt tanítványaim - sok-sok év távlatából is - keresik a kapcsolatot velem és családtagként beszámolnak sikereikről, esetleges nehéz helyzetükben tanácsot kérnek és megtisztelnek bizalmukkal. Számomra ezek a kapcsolatok értékesebbek minden hivatalos elismerésnél."

Mindannyian őrzünk szívünkben történeteket, eseményeket, pillanatokot, amelyek örökre belénk íródtak egyéniségéből, és amelyek letagadhatatlanul befolyásolták a mi személyiségünket. Sokan gondoljuk úgy, hogy azért értünk el eredményeket az életben, mert Sárika néni irányított bennünket, példát adott nevelőként és emberként. Ennél többet egy tanár sem adhat diákjainak.

Ha Sárika nénire gondolok, Pál apostol szavai jutnak eszembe: "Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek;"

Erről beszélt Sárika néni a Ballagás előtt: Maradjunk együtt, szeressük továbbra is egymást.

De én azt élem meg, hogy az említett szeretet tartozásom egyre nagyobb Sárika néni felé, sokkal több szeretetet adott, mint kapott tőlem, és ez az adósságom most már nem törleszthető. Lehet, hogy más is így van ezzel.

Talán csak egy kis vigaszom, vigaszunk marad, - Sárika néni ismerte - azt hiszem, azt mondaná: „Ne bánkódj, ha kaptál tőlem, nem kell azt visszaadni, add tovább azoknak, akik már rád bízottak.”

Befejezésül Áprily Lajost szeretném idézni, az Istennel való találkozásáról írt Útravaló című versében így fogalmaz:

"A lélek,
mikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.
Eszmét, melyet világra ő hozott,
virágot, melyet ő virágoztatott."

E sorok alapján azt kívánjuk, Sárika néni vigye magával a közös, szép, sorsformáló emlékeinket és mindig megmaradó szeretetünket!

Köszönjük, hogy volt nekünk, hogy tanított, vezetett és szeretett bennünket iskolai éveink alatt és azután is!

